

I forbindelse 8.mars den internasjonale kvinne dagen

Den iranske islamske republikken kunne i løpe av 27 års regjering, institusjonalisere kvinne undertrykking og praktisering av islamske lover ved hjelp av det beherskende økonomiske og sosiale forhold, har brukt utdannelses institusjoner og den avhengige mase- mediaet.

Den islamske republikken i Iran kunne ekspandere den reaksjonære mannsjåvinistiske kulturen til alle arenaer av det sosiale livet, og de forakter kvinner i høyeste grad.

I en slik situasjon øker antall ofret kvinner på grunn av den islamske republikkens antikvinnens lover og kultur. Det er også veldig mange jenter som setter livet sitt i fare ved å flykte fra tvangsekteskap, og dette er et økende fenomen i hverdagen.

I motsetning til denne forferdelige tilstanden har kvinner bevegelsen i Iran vist fram sin fremgang ved å organisere å arrangere 8.mars feiringer, demonstrasjoner, protester mot fraskrivning av rettighetene, en bred bestrebelse for dannelsen av kvinners organisasjoner, solidaritet med arbeider bevegelse, og andre sosiale og kulturelle aktiviteter som viser seg frem i administrering av flere ti talls aviser og internett hjemme sider. Dette er en unektelig virkelighet i den politiske og sosiale situasjonen i Iran.

Men tross for denne fremgangen har den iranske kvinne bevegelsen ikke greid å hindre det iranske islamske regimets foraktelige politikk mot kvinner, dets kjønnsapartheid og undertrykking av kvinner.

Det er ingen tvil om at den islamske republikken og den reaksjonære mannsjåvinistiske kulturen må tvinges tilbake fra angrep mot kvinners rettigheter. Men det er bare en sterk kvinnes sosiale bevegelse med en klart horisont om kvinners frigjøring som kan tvinge det iranske islamske regimet til retrett.

Det går ikke an å snakke om en sterk sosial bevegelse av kvinner uten deltakelse av arbeiderkvinner som utgjør de fleste av samfunnets kvinner. Det må kjempes mot rettslige diskrimineringer som praktiseres mot kvinner. Men så lenge produserer kapitalismen ulikheter og fraskrivning av rettigheten basert på det kapitalistiske økonomiske og sosiale forhold, kan juridiske likheter ikke ta rodden av kjønnsdiskrimineringer.

Liberale feminisme- i en opposisjonell posisjon prøver å hemmeligholde klasse virkeligheter, avvike kvinnes oppmerksomheter om klasse undertrykking.

Arbeidets objektive forhold leder arbeiderkvinner mer enn tidligere til klassebevissthet, og dette liberale forløp ikke klarer å trekke kvinner inn til kamp på en alvorlig måte. De kan ikke - med den strategien som de har – angripe privat eiendommen. Resultatet er at de blir hjelpeløse til å sikre rettslige likeheter for kvinner.

Virkeliggjøring av kvinnes rettigheter i en sosial målestokk for eksempel retten til skillsmessig, er avhengig av angrep til kapitalen. Arbeidstrygd og kvinnes økonomiske selvstendighet er nødvendige betingelser for at de rettighetene som er monopolisert av menn, komme til ende. Uten å ha økonomisk selvstendighet og uten å ha andre sosiale forsikringer, blir det vanskelig for kvinner til å komme seg ut av hjemmets fire vegger, skape utviklingsforhold og kreativitets evne.

Men om den rettslige likhet mellom kvinner og menn blir virkeliggjort, skal dette være bare et skritt for forbedring av kvinnes sosiale situasjon i Iran. Når den juridiske likheten overfor loven blir virkeliggjort, skal det begynne da den virkelige kampen for kvinnes frigjøring. Den kvinne bevegelsen skal sikre sin fremgang for frigjøring, har de altså ikke annet vei enn å kjempe mot det kapitalistiske systemet.

Sosialistiske aktivister innen den kvinne bevegelsen må sette sin hovedoppgave om å skape en sterk sosial bevegelse ved å trekke inn flest mulig av kvinner til denne kampen. De arbeidskvinner som er integrert i arbeidslivet og er blitt til lønsmottakere, kan oppfate bedre under trykking og dets klasse årsaker. De andre kvinner også som ikke er blitt integrert i arbeidslivet ennå, er i en tilstand som kan få med seg de kapitalistiske motsetningene. Det er denne klossale kreften som kan tvinge det iranske islamske regimet til retrett fra å angripe kvinnes rettigheter.

Vi hilser på 8.mars den internasjonale kvinne dagen ved prøve vårt beste til solidaritet mellom arbeider bevegelse og kvinne bevegelsen mot kjønnsapartheid.

Mars 2006